

I det egentlige Ministerium, Kabinettet, har Solicitor-General aldrig, og Attorney-General kun rent undtagelsesvis haft Sæde.

Anson, l. c. S. 221 Note 4, udtaler forsigtigt, at „det anses undertiden for lidet ønskeligt, at Attorney-General har Sæde i Kabinettet“, og hos Wade and Phillips, l. c. S. 161, siges det herom, at „Attorney-General er den Myndighed, der i givet Fald skal tillade, at Tiltale rejses (se ovenfor under 3), derunder i Sager af politisk Betydning; som Kabinetminister vil han ogsaa være Medlem af det politiske Organ, der kan være interesseret i Tiltalen. En Attorney-General i Kabinettet vil sandsynligvis før eller senere opdage, at hans politiske og juridiske Synspunkter kan komme i Konflikt, bedre derfor at bevare ham uafhængig, som Kabinettets juridiske Raadgiver, og saaledes saa vidt muligt befri ham selv for det politiske Ansvar, som Medlemskab der kan medføre“. (Kabinetts-Ministrene anses *alle* for *een* ansvarlige for Regeringens Politik). Derimod maa Stillingerne som Kronjurister nu betragtes som velegnede Gennemgangsled til fremstaaende Dommerstillinger som Lord Chancellor eller Lord Chief Justice.

Stillingen som Director of Public Prosecutions er en Tjenestemandsstilling (se f. Eks. Mustoe, *The Law and Organization of the British Civil Service* (1932) S. 78), der blev oprettet i 1879 ved the Prosecution of Offenses Act (42 & 43 Vict. c. 22), og om hvilken de gældende Regler findes i en Lov af samme Titel fra 1908 (8. Edw. VII c. 3). Den beklædes af en Advokat med visse Aars Praksis, der udnævnes af Indenrigsministeren (the Home Secretary).

Allerede Loven af 1879 foreskrev, at Attorney-General kunde udarbejde en Instruks for the Director, der saa skulde godkendes af Lord Chancellor og Indenrigsministeren og fremlægges i Parlamentet. Dette er sket den 25. Januar 1886, og Forskrifterne heri er stadig i Kraft.

Herefter skal the Director of Public Prosecutions rejse Tiltale:

- a) Naar Forbrydelsen er belagt med Dødsstraf (navnlig Mord).
- b) Hvor Paatale tidligere blev rejst af Finansministeriets Sagfører (navnlig Falskmøntneri).
- c) Hvor Tiltale i det enkelte Tilfælde beordres af Attorney-General eller en Minister, samt
- d) hvor the Director finder, at Forbrydelsen selv eller de Omstændigheder, hvorunder den er begaaet, er af en saadan Art, at det offentliges Interesse kræver, at den paa-tales, og det derhos, paa Grund af Sagens Vanskelighed eller andre Forhold, er nødvendigt, at the Director griber ind for at sikre en behørig Retsforfølgning mod Forbryderen.

Dette sidste levner ham et meget frit Skøn, men praktisk set griber han normalt kun ind efter Opfordring fra den forurettede eller Politiet, og kun, hvis han finder, at de paagældende ikke selv bør bebyrdes med Sagens Gennemførelse.

I 1927 forfulgte saaledes the Director 643 Sager, medens der i alt blev rejst Tiltale mod 621 708 Personer, deraf for alvorligere (Jury-) Sager mod 65 163. (*Criminal Statistics* (1927) S. 98 ff.).